

Arrest

nr. 202 043 van 3 april 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. COPPENS
Noordlaan 78 / 3
9200 DENDERMONDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 18 december 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 november 2017 tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 december 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. COPPENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 december 2016 geeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaren ter kennis aan de verzoekende partij. De kennisgeving wordt door de verzoekende partij ondertekend.

Op 23 augustus 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een visum lang verblijf, met het oog op gezinshereniging, bij de Belgische autoriteiten te Ankara. Het verblijfsmotief luidt: "bezoldigd werknemer".

Op 17 november 2017 wordt de aanvraag geweigerd met de volgende beslissing, die de bestreden beslissing is:

"Op 17/11/2017,

op verzoek van

- de Minister van Migratie en Asielbeleid bevoegd voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen
- de gemachtigde van Migratie en Asielbeleid van de bevoegd voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft de Ambassade van België/het Consulaat-generaal van België/het Consulaat van België in Ankara, kennis gegeven aan A. A. geboren in E. op 01/09/1978, nationaliteit TUR Aanvraagnummer (...) van de beslissing tot weigering van de afgifte van een visum, genomen krachtens artikel/de artikelen
- van de Overeenkomst ter uitvoering van het Akkoord van Schengen van 14 juni 1985
- van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

PSN: (...)

Beperkingen:

Commentaar:

Deze beslissing trekt de beslissing dd. 16.10.2017 in en vervangt deze. Betrokkene doet een aanvraag tot het bekomen van een visum D op basis van een Arbeidskaart B. Betrokkene maakt echter het voorwerp uit van een inreisverbod in de Schengenzone welk ingegaan is op 19.12.2016 en waarvan de einddatum 18.12.2019 is. Betrokkene dient een aanvraag tot opheffing van het inreisverbod in te dienen via de ambassade. In de aanvraag dienen de humanitaire redenen vermeld te worden waarom het inreisverbod moet opgeheven worden. Betrokkene dient tevens ook de kosten van zijn verblijf in het gesloten centrum (€), alsook de kosten van zijn repatriëring (€614,20) terug te betalen, vooraleer hij een nieuwe visumaanvraag kan indienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het eerste middel luidt:

"i. Eerste middel: Schending van het formeel en materieel motiveringsbeginsel, zoals onder meer verwoord in art. 2 en 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen van 29 juli 1991, B.S. 12.09.1991 juncto het beginsel van openbaarheid van bestuur, zoals onder meer verwoord in de art. 4-6 van de Wet betreffende de openbaarheid van bestuur van 11 april 1994, B.S. 30.06.1994.

Art. 2 en 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen van 29 juli 1991 schrijven voor:

Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.

De artikelen 4 tot 6 Wet betreffende de openbaarheid van bestuur van 11 april 1994, B.S. 30.06.1994 schrijven voor:

Art. 4. Het recht op het raadplegen van een bestuursdocument van een federale administratieve overheid en op het ontvangen van een afschrift van het document bestaat erin dat eenieder, volgens de voorwaarden bepaald in deze wet, elk bestuursdocument ter plaatse kan inzien, dienomtrent uitleg kan krijgen en mededeling in afschrift ervan kan ontvangen.

Voor documenten van persoonlijke aard is vereist dat de verzoeker van een belang doet blijken.

De Koning kan de bemiddeling door de gemeentebesturen regelen voor de raadpleging of de verbetering van documenten op grond van deze wet.

Art. 5. Inzage, uitleg of mededeling in afschrift van een bestuursdocument geschiedt op aanvraag. De vraag vermeldt duidelijk de betrokken aangelegenheid en, waar mogelijk, de betrokken bestuursdocumenten en wordt schriftelijk gericht aan de bevoegde federale administratieve overheid, ook wanneer deze het document in een archief heeft neergelegd.

Wanneer de vraag om inzage, uitleg of mededeling in afschrift is gericht tot een federale administratieve overheid die het bestuursdocument niet onder zich heeft, stelt deze de verzoeker daarvan onverwijld in kennis en deelt hem de benaming en het adres mede van de administratieve overheid die naar haar informatie het document onder zich heeft.

De federale administratieve overheid houdt een register bij van de schriftelijke aanvragen, volgens datum van ontvangst.

Art. 6.

§ 1. Een federale of niet-federale administratieve overheid wijst de vraag om inzage, uitleg of mededeling in afschrift van een bestuursdocument af, wanneer zij heeft vastgesteld dat het belang van de openbaarheid niet opweegt tegen de bescherming van een van de volgende belangen :

1° de veiligheid van de bevolking;

2° de fundamentele rechten en vrijheden van de bestuurdenden;

3° de federale internationale betrekkingen van België;

4° de openbare orde, de veiligheid of de verdediging van het land;

5° de opsporing of vervolging van strafbare feiten;

6° een federaal economisch of financieel belang, de munt of het openbaar krediet;

7° het uit de aard van de zaak vertrouwelijk karakter van de ondernemings- en fabricagegegevens die aan de overheid zijn meegedeeld;

8° de geheimhouding van de identiteit van de persoon die het document of de inlichting vertrouwelijk aan de administratieve overheid heeft meegedeeld ter aangifte van een strafbaar of strafbaar geacht feit.

§ 2. Een federale of niet-federale administratieve overheid wijst de vraag om inzage, uitleg of mededeling in afschrift van een bestuursdocument, die met toepassing van deze wet is gedaan, af, wanneer de openbaarmaking van het bestuursdocument afbreuk doet:

1 ° aan de persoonlijke levenssfeer, tenzij de betrokken persoon met de inzage, de uitleg of de mededeling in afschrift heeft ingestemd;

2° aan een bij wet ingestelde geheimhoudingsverplichting;

3° aan het geheim van de beraadslagingen van de federale Regering en van de verantwoordelijke overheden die afhangen van de federale uitvoerende macht, of waarbij een federale overheid betrokken is.

4° aan de belangen bedoeld in artikel 3 van de wet van 11 december 1998 betreffende de classificatie, de veiligheidsmachtigingen, veiligheidsattesten en veiligheidsadviezen.]

§ 2bis. [opgeheven] <KB 2006-08-05/56. art. 44, 004; Inwerkingtreding: 28-08-2006>

§ 3. Een federale administratieve overheid mag een vraag om inzage, uitleg of mededeling in afschrift van een bestuursdocument afwijzen in de mate dat de vraag :

1 ° een bestuursdocument betreft waarvan de openbaarmaking, om reden dat het document niet af of onvolledig is, tot misvatting aanleiding kan geven;

2° een advies of een mening betreft die uit vrije wil en vertrouwelijk aan de overheid is meegedeeld;

3° kennelijk onredelijk is;

4° kennelijk te vaag geformuleerd is.

§ 4. Wanneer in toepassing van de §§ 1 tot 3 een bestuursdocument slechts voor een deel aan de openbaarheid moet of mag worden onttrokken, wordt de inzage, de uitleg of de mededeling in afschrift tot het overige deel beperkt.

§ 5. De federale administratieve overheid die niet onmiddellijk op een vraag om openbaarheid kan ingaan of ze afwijst, geeft binnen een termijn van dertig dagen na ontvangst van de aanvraag aan de verzoeker kennis van de redenen van het uitstel of de afwijzing. In geval van uitstel kan de termijn nooit met meer dan vijftien dagen worden verlengd.

Bij ontstentenis van een kennisgeving binnen de voorgeschreven termijn, wordt de aanvraag geacht te zijn afgewezen.

In casu wordt in de bestreden beslissing verwezen naar een inreisverbod d.d. 19.12.2016.

Verzoeker is hiervan niet op de hoogte en heeft geen kopie in zijn bezit. Naar verzoeker stelt heeft hij een dergelijke beslissing nooit ontvangen.

Raadsman van verzoeker begrijpt uiteraard dat een en ander mogelijks door verzoeker dan wel verwerende partij kan vergeten zijn, en vroeg dan ook kopie van betreffend inreisverbod om desgevallend een geïnformeerde beslissing te kunnen nemen over de wenselijkheid van een beroepsprocedure dan wel de mogelijkheden van opheffing bij wijze van een nieuwe aanvraag.

Verzoeker stuurde hiervoor op datum van 30 november 2017 om 17:08 een e-mail aan zowel de ambassade te Ankara als het algemene e-mailadres van de infodesk DVZ.

Verzoeker legde in diens e-mail expliciet uit waarom de gewoonlijke procedure van openbaarheid van bestuur niet zou garanderen dat hij tijdig over de kopie van het inreisverbod zou kunnen beschikken.

Voor de duidelijkheid wordt de briefwisseling bijgevoegd als STUK 6 alsook infra zo veel mogelijk in extenso weergegeven.

Verzoeker stuurde aldus op 30 november volgende e-mail:

"Geachte mevrouw, mijnheer,

In het dossier onder rubriek werd ik geraadpleegd door de heer A. A., geboren in E. op 01.09.1978 met de Turkse nationaliteit.

Mijn cliënt legt mij de negatieve beslissing d.d. 17 november 2017 voor in verband met zijn visumaanvraag 115785.

In betreffende beslissing wordt onder meer verwezen naar een inreisverbod.

Mijn cliënt vroeg mij om na te gaan wat zijn volgende stappen kunnen zijn inzake bijvoorbeeld beroepsmogelijkheden dan wel nieuwe aanvraag.

Mag ik u vooreerst verzoeken om:

1. Mij de betreffende beslissing inreisverbod te willen overmaken aangezien cliënt hiervan klaarblijkelijk geen kennis zou hebben.
2. Mij kopie van het dossier te willen overmaken. Hiermee bedoel ik de typische aanvraag aan dienst openbaarheid bestuur.

Met dank om mij minstens de beslissing inreisverbod te willen overmaken OP iets vlottere wijze dan via het volledige dossier openbaarheid bestuur aangezien ik binnen de beroepstermijn mijn cliënt dien te adviseren.

Met vriendelijke groet,

Matthias Coppens

(...)

Verzoeker verkreeg op 4 december 2017 het volgende antwoord:

"Meester,

Indien de visumaanvrager een negatieve beslissing heeft gekregen, heeft de aanvrager de mogelijkheid om ofwel beroep aan te tekenen tegen de negatieve beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ofwel opnieuw een visum aan te vragen rekening houdend met de reden van weigering. (Het is niet voldoende om ons ontbrekende documenten over te maken om één van deze procedures op te starten.)

Gegevens van de RW:

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Gaucheretstraat 92-94

1030 Brussel

Tel: 02/791.60.00

Fax: 02/791.62.26

e-mail: info.rvv-cce(d).ibz.feov.be

De beslissing inreisverbod kunnen wij u jammer genoeg niet overmaken.

Voor het opvragen van een kopie van het dossier kan u inderdaad terecht bij de dienst Openbaarheid van Bestuur [openbaarheidvanbestuur\(a\).ibz.fsov.be](mailto:openbaarheidvanbestuur(a).ibz.fsov.be)

Verzoeker had vervolgens een zeer vriendelijk en informatief telefoongesprek met de diensten van verwerende partij, waaruit opnieuw bleek dat verzoeker de betreffende beslissing inreisverbod die toch inherent gelieerd is aan de bestreden beslissing niet tijdig, d.w.z. binnen de beroepstermijn, zou kunnen ontvangen.

Verzoeker werpt dit argument overigens op met alle respect voor de betrokken diensten.

Het kan echter naar inzien van verzoeker niet genegeerd worden dat de gewoonlijke procedure openbaarheid van bestuur bij verwerende partij niet volstaat in sommige omstandigheden:

- het duurt vaak een hele tijd voor de betreffende dienst er in slaagt om het betreffende dossier te kopiëren en klaar te leggen (uiteraard door het vele werk, opnieuw wenst verzoeker diens respect te benadrukken)

- het betreffende dossier dient vervolgens persoonlijk afgehaald te worden op het adres van verwerende partij, waarbij dan ook cash betaald dient te worden — voor deze persoonlijke afhaling dient specifiek een afspraak gemaakt te worden

- het doorsturen via e-mail is niet mogelijk, zelfs niet zoals in casu van één beslissing Voor verzoeker is het uiteraard zeer belangrijk om te kunnen nagaan of er effectief een inreisverbod was uitgevaardigd (de eerste beslissing van 16 oktober 2017 bevatte toch werkelijk fouten, dus zelfs over het bestaan van het inreisverbod heeft verzoeker enige twijfel!).

Wanneer er inderdaad een inreisverbod zou zijn uitgevaardigd is het voor verzoeker opnieuw belangrijk om na te gaan of dit correct betekend is, wat de inhoudelijke redenen ervan zijn en dies meer.

Al deze informatie is voor verzoeker van essentieel belang om te kunnen oordelen over de wenselijkheid van een beroepsprocedure tegen de bestreden beslissing alsook om desgevallend de inhoudelijke argumentatie van de bestreden beslissing correct te kunnen beoordelen.

*De manier van werken van verwerende partij zorgt er dan ook voor dat het motiveringsbeginsel alsook het beginsel van openbaarheid van bestuur, alsook de voormelde wetsartikelen waarin deze beginselen zijn vervat, zijn geschonden.
Aangezien het eerste middel aldus ernstig en gegrond is,"*

2.2. De in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Uit het eerste middel blijkt dat de verzoekende partij in essentie de bestreden beslissing bekritiseert omdat de raadsman van de verzoekende partij voorafgaandelijk aan het instellen van het beroep geen inzage en/of afschrift heeft verkregen van de beslissing tot afgifte van het inreisverbod en de kennisgeving ervan.

Vooreerst wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), ook ter terechtzitting, erop dat indien de verzoekende partij de mening is toegedaan dat zij bij haar verzoek om inzage of afschrift van haar administratief dossier en meer bepaald de beslissing tot afgifte van het inreisverbod van 19 december 2016, te verkrijgen, moeilijkheden heeft ondervonden, het haar vrij stond om zich te beroepen op de beroepsmogelijkheden, voorzien in artikel 8 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur. Uit deze wet blijkt dat de verzoekende partij haar rechten van verdediging aangaande de problematiek van inzage in het administratief dossier kan laten gelden via de wettelijk voorziene procedure, namelijk door haar grieven te richten tot de 'Commissie voor de toegang tot bestuursdocumenten', met een beroepsmogelijkheid bij de Raad van State.

Artikel 8 van voormelde wet bepaalt immers:

"§ 1. Er wordt een Commissie voor de toegang tot bestuursdocumenten opgericht.

De Koning bepaalt bij een in Ministerraad overlegd besluit de samenstelling en de werkwijze van de Commissie.

§ 2. Wanneer de verzoeker moeilijkheden ondervindt om de raadpleging of de verbetering van een bestuursdocument te verkrijgen op grond van deze wet, (met inbegrip van het geval van uitdrukkelijke beslissing tot afwijzing bedoeld in artikel 6, § 5, derde lid,) kan hij een verzoek tot heroverweging richten tot de betrokken federale administratieve overheid. Terzelfdertijd verzoekt hij de Commissie een advies uit te brengen.

De Commissie brengt haar advies ter kennis van de verzoeker en van de betrokken federale administratieve overheid binnen een termijn van dertig dagen na ontvangst van het verzoek. Bij ontstentenis van kennisgeving binnen de voorgeschreven termijn wordt aan het advies voorbijgegaan.

De federale administratieve overheid brengt binnen vijftien dagen na ontvangst van het advies of na verloop van de termijn waarbinnen kennis moest worden gegeven van het advies, haar beslissing tot inwilliging of afwijzing van het verzoek tot heroverweging ter kennis van de verzoeker (en van de Commissie). Bij ontstentenis van kennisgeving binnen de voorgeschreven termijn, wordt de overheid geacht een beslissing tot afwijzing te hebben genomen.

Tegen deze beslissing kan de verzoeker beroep instellen overeenkomstig de wetten op de Raad van State, gecoördineerd bij koninklijk besluit van 12 januari 1973. Het beroep bij de Raad van State is in voorkomend geval vergezeld van het advies van de Commissie.

§ 3. De Commissie kan eveneens worden geraadpleegd door een federale administratieve overheid.

§ 4. De Commissie kan op eigen initiatief advies verstrekken betreffende de algemene toepassing van de wet op de openbaarheid van bestuur. Ze kan aan de wetgevende macht voorstellen doen in verband met de toepassing en de eventuele herziening van deze wet."

Aangaande de toepassing van artikel 4 van de voornoemde wet van 11 april 1994 merkt de Raad op dat verzoeker steeds de mogelijkheid had om zijn administratief dossier bij de Dienst Vreemdelingenzaken

in te kijken. Ter terechtzitting verduidelijkt de advocaat van de verzoekende partij dat hij geen poging heeft ondernomen om het administratief dossier in te kijken bij de Dienst Vreemdelingenzaken of ter griffie van de Raad. De wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur legt enkel een (passieve) openbaarheid op verzoek op (RvS 2 april 2003, nr. 117.862; RvS 11 juni 2003, nr. 120.369), zodat niet kan worden ingezien hoe de openbaarheid van bestuur, gewaarborgd door deze bepalingen, *in casu* zou zijn geschonden. De raadsman van de verzoekende partij stelt ter terechtzitting dat hem niet geweigerd werd om inzage te nemen bij de diensten van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De Raad stelt vast dat hoe dan ook niet kan worden ingezien welk belang verzoekende partij heeft bij dit onderdeel van haar betoog – waaraan zij de schending koppelt van de artikelen “4 à 6” van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, en de formele en materiële motiveringsplicht, nu uit de concrete omstandigheden van de zaak blijkt dat de verzoekende partij in staat is geweest om zich naar behoren tegen de tenlastelegging te verdedigen (RvS 17 mei 2010, nr. 203.926). Ook lag het administratief dossier ter inzage op de griffie van de Raad, waarbij de advocaat van de verzoekende partij naliet inzage te nemen. Derwijze toont de verzoekende partij niet aan welke andere middelen ze nog had willen ontwikkelen, na inzage van het administratief dossier op de griffie van de Raad, en op welke wijze haar rechten van verdediging *in concreto* geschonden zijn. De verzoekende partij beperkt zich tot een theoretisch betoog, die niet tot de nietigheid van de besteden beslissing kan leiden. Een eventuele schending van de bepalingen van de voornoemde wet van 11 april 1994 brengt niet *ipso facto* de onwettigheid mee van een beslissing, genomen door de administratieve overheid op basis van de documenten waarvan de openbaarheid wordt gevraagd (RvS 13 november 1995, nr. 56.225).

De verzoekende partij kan in dit verband de problemen die zij zou hebben ondervonden niet voorleggen aan de Raad, die overeenkomstig artikel 39/1, tweede lid, van de vreemdelingenwet enkel bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Blijkens het administratief dossier houdt de verzoekende partij tevergeefs voor dat de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaren haar niet gekend was nu uit het administratief dossier blijkt dat zij de kennisgeving op 19 december 2016 heeft ondertekend. De raadsman van de verzoekende partij heeft er inmiddels kennis van kunnen krijgen door inzage te nemen van het administratief dossier tijdens de lopende beroepsprocedure.

Ter terechtzitting hierop gewezen, stelt de raadsman van de verzoekende partij dat het actueel belang van het eerste middel niet langer voorhanden is.

Het eerste middel wordt verworpen.

2.3. Het tweede middel luidt:

“Tweede middel: schending van het proportionaliteitsbeginsel, a fortiori in het licht van de Richtlijn 2011/98/EU van 13 december 2011 betreffende één enkele aanvraagprocedure voor een gecombineerde vergunning voor onderdanen van derde landen om te verblijven en te werken op het grondgebied van een lidstaat, alsmede inzake een gemeenschappelijk pakket rechten voor werknemers uit derde landen die legaal in een lidstaat verblijven, art. 4.

Art. 4 van voormelde richtlijn stelt:

“Artikel 4

Eén enkele aanvraagprocedure

1. Een aanvraag tot verstrekking, wijziging of verlenging van een gecombineerde vergunning wordt via één enkele aanvraagprocedure ingediend. De lidstaten bepalen of aanvragen voor een gecombineerde vergunning moeten worden ingediend door de onderdaan van een derde land of door diens werkgever. De lidstaten kunnen ook besluiten dat een aanvraag naar keuze door een van beide kan worden gedaan. Indien de aanvraag door de onderdaan van een derde land moet worden gedaan, staan de lidstaten toe dat de aanvraag vanuit een derde land wordt ingediend, of, indien het nationale recht daarin voorzien, vanaf het grondgebied van de lidstaat waar de onderdaan van een derde land legaal aanwezig is.

2. De lidstaten onderzoeken een aanvraag ingediend krachtens lid 1 en nemen een besluit tot verstrekking, wijziging of verlenging van de gecombineerde vergunning indien de aanvrager aan de in het recht van de Unie of het nationale recht vastgelegde voorwaarden voldoet. Een besluit tot

verstrekking, wijziging of verlenging van een gecombineerde vergunning vormt één enkele administratieve handeling die zowel een verblijfsvergunning als een arbeidsvergunning behelst.

3. *De enkele aanvraagprocedure laat de visumprocedure die voor een eerste binnenkomst vereist kan zijn, onverlet.*

4. *Na de inwerkingtreding van de nationale uitvoeringsbepalingen verstrekken de lidstaten, wanneer aan de gestelde voorwaarden wordt voldaan, een gecombineerde vergunning aan de onderdanen van derde landen die een aanvraag om toelating hebben ingediend en aan de reeds toegelaten onderdanen van derde landen die een aanvraag hebben ingediend om hun verblijfsvergunning te verlengen of te wijzigen.* "

Het mag voor verzoeker duidelijk zijn dat de gang van zaken in casu in aanloop naar de bestreden beslissing niet conform het single permit beginsel is.

Verzoeker ziet zich wel degelijk geconfronteerd met twee aanvraagprocedures die soms zelfs deels zich op het bevoegdheidsterrein van de andere begeven. Zo vraagt de Vlaamse overheid gegevens in verband met de openbare orde op (strafregister verzoeker), en zal verwerende partij soms de opportuniteit van betreffende arbeidskaart in vraag stellen.

In casu kan men er niet omheen dat de Vlaamse Overheid wel degelijk had geoordeeld dat het toekennen van een arbeidskaart in casu economisch verantwoord en noodzakelijk was.

De bestreden beslissing lijkt in haar argumentatie aan te geven dat de opheffing van het inreisverbod in casu een administratieve formaliteit betreft, en hiertoe onder meer ook het bedrag van een voorgaandelijke repatriëring zou moeten worden terugbetaald.

Het is voor verzoeker echter duidelijk dat een dergelijke invordering van gedane repatriëringskosten op een minder schadelijke wijze kan worden bewerkstelligd via burgerrechtelijke procedures, toch zeker wanneer verzoeker binnenkort in ons land officieel zou wonen en werken.

Door betaling van deze kosten (waarvoor tot op heden nog geen duidelijke betalingsinstructie is verleend) te gebruiken als een administratieve hinderpaal in de visumprocedure is de economische schade voor verzoeker, diens werkgever en de Belgische overheden buitenproportioneel.

Verzoeker heeft geen kennis kunnen nemen van de eventuele redenen waarvoor een inreisverbod is opgelegd, maar kan zich desalniettemin niet voorstellen dat deze dermate zwaarwichtig zouden zijn dat het proportioneel zou zijn om op basis daarvan de vergunde tewerkstelling alsnog te blokkeren door een weigering visumaanvraag.

Aangezien het tweede middel dan ook ernstig en gegrond is."

2.4. De verzoekende partij citeert op correcte wijze artikel 4 van de Richtlijn 2011/98/EU van 13 december 2011 betreffende één enkele aanvraagprocedure voor een gecombineerde vergunning voor onderdanen van derde landen om te verblijven en te werken op het grondgebied van een lidstaat, alsmede inzake een gemeenschappelijk pakket rechten voor werknemers uit derde landen die legaal in een lidstaat verblijven.

De verwerende partij merkt correct op dat de verzoekende partij voorbijgaat aan het bepaalde in het derde lid van artikel 4 van Richtlijn 2011/98/EU dat stelt: *"De enkele aanvraagprocedure laat de visumprocedure die voor een eerste binnenkomst vereist kan zijn, onverlet."*

Daargelaten de vraag in welke mate de verzoekende partij de schending van deze bepaling op ontvankelijke wijze kan aanvoeren, blijkt uit deze bepaling dat het verkrijgen van een arbeidskaart B geen afbreuk doet aan het gegeven dat het *in casu* de verwerende partij toekomt te bepalen of zij bereid is tot afgifte van een visum.

De verzoekende partij weerlegt niet het motief van de bestreden beslissing dat aan haar een inreisverbod ten belope van drie jaren werd gegeven waarvan de duur nog niet is verstreken en waarvan geen opheffing werd gevraagd. Het gegeven dat repatriëringskosten al dan niet op een minder schadelijke wijze kunnen geïnd worden indien de verzoekende partij in België verblijft, doet hieraan geen afbreuk. Waar de verzoekende partij erop wijst dat de betaling van deze kosten opeisen buitenproportioneel is, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij voorbij gaat aan het determinerende motief dat het gegeven inreisverbod nog steeds gelding heeft en geen opheffing is gevraagd.

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel

wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend achttien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN